

Sudionik: Sven Mahnkopf

### Prethodna pitanja

1. Treba li članak 1. stavak 1. Uredbe br. 650/2012<sup>(1)</sup> tumačiti na način da se njezino područje primjene („Nasljeđivanje”) odnosi i na odredbe nacionalnog prava koje – kao što je to slučaj s paragrafom 1371. stavkom 1. njemačkog Građanskog zakonika (BGB) – uređuju imovinska pitanja nakon smrti jednog bračnog druga putem uvećanja zakonskog nasljednog dijela drugog bračnog druga?
2. Ako je odgovor na prvo pitanje niječan, treba li ipak članak 68. točku (l) i članak 67. stavak 1. Uredbe br. 650/2012 tumačiti na način da se nasljedni dio nadživjelog bračnog druga – čak i ako djelomično proizlazi iz uvećanja na temelju imovinskopravnog uređenja kakvo je ono iz § 1371. stavka 1. BGB-a – u cijelosti može biti unijeti u Europsku potvrdu o nasljeđivanju?

Ako, u načelu, treba dati niječan odgovor, može li se iznimno dati potvrđan odgovor u situacijama u kojima

- a) je cilj potvrde o nasljeđivanju isključivo omogućavanje ostvarivanja prava nasljednika na imovinu umrlog koja se nalazi u određenoj drugoj državi članici, i
  - b) odluku u nasljednim stvarima (članci 4. i 21. Uredbe br. 650/2012) i – bez obzira na to koja se pravila o sukobu zakona primjenjuju – imovinske odnose bračnih drugova, treba prosuđivati temeljem istog nacionalnog prava.
3. Ako se na pitanja 1. i 2. odgovori niječno, treba li članak 68. točku (l) Uredbe br. 650/2012 tumačiti na način da se nasljedni dio nadživjelog bračnog druga koji je uvećan temeljem imovinskopravnog uređenja, može u cijelosti – iako zbog tog uvećanja samo informativno – unijeti u Europsku potvrdu o nasljeđivanju?

<sup>(1)</sup> Uredba (EU) br. 650/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju i izvršavanju odluka i prihvaćanju i izvršavanju javnih isprava u nasljednim stvarima i o uspostavi Europske potvrde o nasljeđivanju; SL L 201, str. 107. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 10., str. 296.).

### Zahtjev za prethodnu odluku koji je 14. studenoga 2016. uputio Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Španjolska) – Grupo Norte Facility S.A. protiv Angela Manuela Moreire Gómeza

(Predmet C-574/16)

(2017/C 030/26)

Jezik postupka: španjolski

### Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

### Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Grupo Norte Facility S.A.

Tuženik: Angel Manuel Moreira Gómez

### Prethodna pitanja

1. Treba li smatrati, u svrhu načela jednakosti između radnika na određeno vrijeme i radnika na neodređeno vrijeme, da raskid ugovora o radu zbog „objektivnih okolnosti” sukladno članku 49. stavku 1. točki (c) Zakona o radu i raskid ugovora o radu zbog „objektivnih razloga” predviđen člankom 52. navedenog zakona predstavljaju „usporedive situacije” i da stoga različite naknade isplaćene u jednom i drugom slučaju predstavljaju nejednakost u postupanju između radnika na određeno vrijeme i radnika na neodređeno vrijeme koja je zabranjena Direktivom 1999/70/EZ Vijeća<sup>(1)</sup> od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP?

2. U slučaju potvrdnog odgovora, treba li smatrati da ciljevi socijalne politike koji su opravdali uvođenje oblika ugovora o zamjeni osoblja, opravdavaju također, sukladno članku 4. stavku 1. ranije navedenog okvirnog sporazuma, razliku u postupanju koja se sastoji u isplati nepovoljnije naknade za raskid ugovora o radu u slučaju da poduzetnik slobodno odluči da navedeni ugovor o zamjeni osoblja bude na određeno vrijeme?
3. U svrhu jamčenja korisnog učinka Direktive 1999/70, u nedostatku razumnog objašnjenja sukladno članku 4. stavku 1., treba li tumačiti da nejednakost u postupanju s obzirom na naknadu za raskid ugovora između radnika na određeno vrijeme i radnika ne određeno vrijeme u ranije navedenom španjolskom propisu, predstavlja diskriminaciju zabranjenu člankom 21. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, jer je protivna načelima jednakog postupanja i nediskriminacije, koji su dio općih načela prava Unije?

(<sup>1</sup>) SL 1999., L 175, str. 43. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 228.)

**Žalba koju je 17. studenoga 2016. podnio Sun Pharmaceutical Industries Ltd, ranije Ranbaxy Laboratories Ltd, Ranbaxy (UK) Ltd protiv presude Općeg suda (deveto vijeće) od 8. rujna 2016. u predmetu T-460/13, Sun Pharmaceutical Industries Ltd, ranije Ranbaxy Laboratories Ltd, Ranbaxy (UK) Ltd protiv Europske komisije**

(Predmet C-586/16 P)

(2017/C 030/27)

Jezik postupka: engleski

### Stranke

*Žalitelji:* Sun Pharmaceutical Industries Ltd, ranije Ranbaxy Laboratories Ltd, Ranbaxy (UK) Ltd (zastupnici: R. Vidal, A. Penny, *solicitors*, B. Kennelly QC, *barrister*)

*Druga stranka u postupku:* Europska komisija

### Zahtjev

Žalitelji od Suda zahtijevaju da:

- ukine presudu Općeg suda u predmetu T-460/13 u dijelu u kojem je njome odbijena njihova tužba za poništenje Odluke Europske komisije od 19. lipnja 2013. u predmetu COMP/39226 – Lundbeck (citalopram) kojom je utvrđena povreda s obzirom na cilj članka 101. stavka 1. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-a u dijelu u kojem se odnosi na žalitelje;
- poništi članak 1. stavak 4. Odluke u dijelu u kojem se odnosi na žalitelje;
- poništi članak 2. stavak 4. Odluke u dijelu u kojem se njime izriču novčane kazne žaliteljima ili, podredno, smanji iznos novčane kazne; i
- naloži Komisiji snošenje sudskih i drugih troškova žaliteljâ u vezi s ovim predmetom i svaku drugu mjeru koju smatra prikladnom.

### Žalbeni razlozi i glavni argumenti

1. Opći sud je pogrešno primijenio test za dokazivanje povrede „s obzirom na cilj” članka 101. stavka 1. koji je Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: Sud EU-a) utvrdio u predmetu *Cartes Bancaires* protiv Komisije, C-67/13 P, ECLI: EU:C:2014:2204 (u daljnjem tekstu: *Cartes Bancaires*). Sporazum između žaliteljâ i H. Lundbeck A/S (u daljnjem tekstu: Lundbeck) koji je stupio na snagu 16. lipnja 2002. (u daljnjem tekstu: sporazum 2) po svojoj naravi nije bio štetan za tržišno natjecanje. Njegova prvotna svrha bila je riješiti spor zbog povrede patenta između žaliteljâ i društva Lundbeck. Kako bi se moglo utvrditi da je taj sporazum doista bio štetan za tržišno natjecanje bilo je potrebno da Komisija ispita njegove učinke.